

Dagens frågor

Politisk vilja och byråkratisk makt

Efter ett och ett halvt år har den borgerliga regeringen satt sig tillräta i sadeln och börjat styra på allvar. Det har tagit sin tid, men annat var inte att vänta efter socialdemokraternas långa innehav av regeringsmakten.

Många klagande röster har under denna inlärningsperiod hörts från regeringens trogna väljare. Särskilt de politiskt medvetna bland dem har tyckt att det gått för långsamt. Man har väntat sig snabbare ingripanden i borgerlig huvudinriktning – hr Åslings brandkårsuttryckningar hör ju till det nödvändigas, inte till det önskvärda området. Framför allt har man hoppats på kraftfullare åtgärder inom skattepolitiken och utbildningspolitiken.

Så långt kan man ge kritikerna rätt, att regeringen hittills visat en anmärkningsvärd brist på civillurage i hanterandet av skattefrågorna. Det hittills framlagda programmet för marginalsattesänkningar uppfyller inte minimikraven för vad som är sakligt nödvändigt och ligger sannolikt långt ifrån vad majoriteten av den borgerliga väljaropinionen väntar sig. Inte heller gjorde det ett särskilt lyckat intryck, när regeringen prutade ner den tilltänkta sänkningen av löneskatten – den korrekta benämningen av arbetsgivaravgiften – från 4 % till 2 %. Om den i sak behövlige sänkningen är 10 % och man bestämt sig för att den politiskt möjliga var 4 %, borde man åtminstone ha hållit på det i stället för att genast falla undan inför de fackliga organisationernas hysteriska kritik. Här har folkpartiet visat dåliga nerver och får förmodligen betala det i valet med minskat förtroende från småföretagarnas sida.

Å andra sidan avtecknar sig allt tydligare en bättre kontroll från regeringens sida över departementen och deras underlydande verk. Vi har i Sverige av ålder en förvaltningsorganisation med självständiga ämbetsverk, som åtnjuter en betydande grad av handlingsfrihet inom ramen för sina in-

struktioner. Dessa instruktioner bevarar mycket av traditionen från den tid, då ämbetsverken uppkom och då det redan av kommunikationstekniska skäl var nödvändigt att statsmakten gjorde ramarna vida.

Att åstadkomma att regeringsdirektiv – särskilt när det gäller en ny inriktning av politiken – tränger igenom i dessa verk är ytterst besvärligt. Inte nog med att departementen måste fungera på avsett sätt – de måste bringas att trycka på sina underlydande effektivt. Här är det ibland fråga om personfrågor. Men i huvudsak gäller problemet tröghetsfenomen inom en byråkratisk apparat. De går att övervinna med tillräckligt stark politisk vilja. En probersten på hur stark denna vilja är inom regeringen erbjuder t ex UHÄ, vars agerande mera för tanken till 1600-talet än till 1900-talet.

Partiet över kyrkan

När detta nummer av Svensk Tidskrift går i tryck, har församlingarna yttrat sig över statkyrka-utredningen. Åtskillig och berättigad klagan har hörts över den korta remisstiden. Svårt har det naturligtvis varit att taga ställning till ett förslag, som utgår från att det är självklart att kyrkans ställning radikalt skall förändras, att av den gamla svenska kyrkan skall bli en frikyrka, visserligen av ny typ. Värre har varit att utredningen lämnat så mycket outrett – den ofta förekommande frasen om "nödvändig vidare utredning" visar hur mycket som skjutits på framtiden. Trots detta begär man av församlingarna, av kyrkan, att ett principbeslut skall fattas om kyrkans skiljande från staten. Det är som att skriva på ett avtal, vars innehåll skall fastställas senare.

Men om det är som många menar, att en skilsmässa mellan stat och kyrka förr eller senare måste komma, kan det kanske vara lika bra att det sker nu. Ur kyrkans synpunkt

är i varje fall de nya villkoren långt bättre än de som Alva Myrdal lade fram 1972. I dem mer än skymtade tanken på konfiskation av kyrkans egendom; nu räddas all egendom till kyrkan också för framtiden. Kyrkan får hjälp till uppbörd av medlemsavgifter, och denna hjälp skall inte bara vara tillfällig. Kyrkan får också sin egen styrelse. Men när det gäller denna, har kyrkan, enkannerligen ärkebiskopen, anledning till besinning.

Att den nya föreslagna ordningen visar onödiga hierarkiska drag kan inte förnekas. Eller vad sägs om en sådan sak som att prästerna i stiftet inte längre som nu skall få välja sin egen representant i domkapitlet utan att denne skall utses på det sk riksplenet, vilket vill säga av kyrkostyrelsen? Eller att biskoparna inte längre – med ett undantag, nämligen ärkebiskopen själv – skall ha rösträtt i kyrkomötet, trots att de åläggs närvaroplikt? Hur tänker för övrigt ärkebiskopen göra om de vägrar att infinna sig på sådana villkor? Skall han låta hämta dem?

Det är inte ofta vi har tillfälle att dela åsikter med biskop Ström i Stockholm. Han är medförfattare till en liten skrift, som gått ut till samtliga pastorat. Där sägs att svenska kyrkans ekonomi blir svagare än man räknat med och att den kommer att förlora medlemmar som följd av att den inte längre blir en öppen folkkyrka. I båda fallen har biskopen förmodligen rätt.

Mera tveklaktigt är att han i skriften pläderar för de nuvarande politiska valen till kyrkofullmäktige. Dessa val kommer ju rimligen att försvinna. Politiska partier brukar inte lägga sig i frikyrkliga angelägenheter. I dag sitter däremot ofta en socialdemokrat som ordförande i kyrkofullmäktige. Han är kanske inte partiets starkaste man, men han är vanligen bra. Han är inte placerad där på grund av visat kyrkligt intresse utan för att partiet skall ha insyn och kontroll och få inflytande vid prästval. Detta är en del, en rutindel kan man säga, av socialdemokrater-

nas maktinnehav. Biskop Ström är angelägen att deras makt inte skall minska, och därför är han emot kyrkans skiljande från staten.

"Kyrkan över partierna" brukar ibland användas av kyrkligt engagerade som gemensam valbeteckning. "Partiet över kyrkan" är tydligen en annan möjlighet, med helt annan innebörd.

Internationellt samarbete

I regeringsdeklarationen 1976 underströk de tre borgerliga partierna Sveriges samhörighet med det övriga Europa. Samarbetet sker bl a via EFTA, Europarådet och Nordiska Rådet, men de politiska partierna har också i många fall ett samarbete över gränserna, som befrämjar Europa-samhörigheten och ger nyttigt utbyte av erfarenheter.

I slutet av april bildade nio västeuropeiska länders konservativa, krist-demokratiska och andra likasinnade partier en samarbetsorganisation. Kvinnorna i fjorton västeuropeiska länders konservativa, krist-demokratiska och närbesläktade partier har redan länge samarbetat i EFU, Europäische Frauen-Union.

Den svenska sektionen av EFU har i vår utgivit en liten läsvärd skrift – M-kvinnor i internationellt arbete (Moderata Samlingspartiets kvinnoförbund, pris 3 kr). Sektionens ordförande Ingrid Diesen inleder med en redogörelse för vad EFU är och hur dess verksamhet bedrivs. Det praktiska arbetet inom unionen försiggår framför allt inom de tolv kommissionerna, som sysslar med utrikespolitik, utbildning, juridiska, ekonomiska och sociala frågor liksom jordbruk och invandrapolitik, för att bara nämna några områden. De nationella sektionernas ordföranden bildar den politiska kommissionen, som utarbetar förslag till uttalanden och resolutioner av större vikt. Unionen arbetar i nära anslutning till Europarådet.

EFU:s historik tecknas av Blenda Ljungberg, som vittnar om hur mödosam vägen varit sedan österrikiskorna för 25 år sedan tog initiativet till att öka samarbetet inom hem-, familje-, samhällsliv och politik på kristen världsåskådnings grund. Man ville också arbeta för att öka kvinnornas inflytande i det politiska livet. Märta Bruce redogör för det arbete som den internationella styrelsen utför.

EFU har alltmer blivit en faktor att räkna med tack vare medlemmarnas vidsträckta kontakter. Härtill bidrar även EFU:s konsultativa status hos Europarådet, där unionen har två representanter, den ena som observatör inom den rådgivande församlingen, den andra inom den sk non governmental organisations.

Häftet handlar inte bara om EFU. Astrid Kristensson skriver om arbetet inom Nordiska rådet och Margaretha af Ugglas behandlar den svenska u-landspolitiken. Ingrid Sundberg har kallat sitt inlägg – som är en analys av FN:s arbetsuppgifter – ”att arbeta för en bättre värld”. Det faktum att endast 27 av FN:s 149 medlemsländer är demokratier utgör ett gott skäl att försöka påverka utvecklingen genom ökat internationellt samarbete.

Troll i ord

När socialdemokraterna på 1950-talet upptäckte att den demografiska och sociala utvecklingen inom överskådlig tid skulle komma att försvaga deras väljarunderlag – arbetarrörelsen i egentlig mening – ansträngde de sig att bredda sin bas. Valter Åman – en av deras mest begåvade och skickliga politiker – fick avstå från den politiska karriären för att göra en insats i TCO. Alltsedan dess har socialdemokraterna gjort intensiva infiltrationsförsök i tjänstemannarörelsen. De har också lyckats skaffa sig ett starkt inflytande inom vissa delar av den – särskilt de som

ifråga om ekonomiska och fackliga intressen ligger nära LO. Inte minst har de haft framgångar ifråga om inflytande i tjänstemannaorganisationernas kanslier och därmed motsvarande möjligheter att påverka remissutlåtanden och andra opinionsyttringar från tjänstemännen i för dem behaglig riktning.

Parallellt med denna organisatoriska infiltration har socialdemokraterna ansträngt sig att hamra in begreppet ”löntagarna” som en intressepolitisk enhet i motsatsställning till ”kapitalisterna” eller ”arbetsgivarna”. Även på den punkten har de haft betydande framgång. På borgerlig sida har man inte tillräckligt uppmärksammat hur farligt det skulle bli om socialdemokraterna med sina verbala trollkonster lyckades skapa den föreställningen, att ”löntagarna” utgör en enhetlig grupp, som nödvändigtvis i eget intresse måste engagera sig för en omvandling av samhället i socialistisk riktning.

Det senaste exemplet på ordets makt över tanken är beteckningen ”löntagarfonder”, som tyvärr börjar bli den gängse termen för SAP-LO-komplexets nya socialiseringsteknik. Att varken vinstandelsfonderna eller utvecklingsfonderna i någon som helst rimlig mening kan betecknas som löntagarnas fonder har ännu inte gått upp för allmänheten. Den enskilde löntagarens inflytande i dessa fonder blir ju av homeopatisk karaktär, han må anstränga sig aldrig så att bevaka sina personliga intressen. SAP-LO-förslaget är i själva verket konstruerat så att det blir fackföreningsombudsmännen och i sista hand fackets ledande organ som får hela inflytandet.

Därför borde man på borgerlig sida sluta att använda beteckningen löntagarfonder. När man gör det hjälper man motståndaren. En riktigare och mera rättvisande beteckning är fackföreningsstyrda fonder. Den nya socialiseringsteknik, som införts genom de ursprungliga Meidnerförslagen och nu utvecklats i SAP-LO-projektet med både kon-

fiskatoriskt vinstandelssystem (Meidners ursprungliga tanke) och utvecklingsfonder (fackföreningsmakt över investeringarna) bör kallas för vad det är – nämligen fondsocialism.

Barnen, skolan och normlösheten

Det är alldeles tydligt, att en bättre barnmiljö i vårt samhälle inte kan skapas utan omfattande och övergripande förändringar på många plan. Punktåtgärder räcker inte, lika litet som ökade kontroller över hemmen. Likafullt kan man slå fast, att det går att skydda barnen mer effektivt även genom marginella förändringar i vårt samhälle. Den vidare problematiken kräver omprövningar och lösningar på sikt och hör hemma i ett större politiskt sammanhang. För den skull får inte de perifera åtgärderna, som kanske anses rikta sig endast mot symtom, försummas, eftersom de kan ge resultat med en gång. Men att lindra symtom är inte commel-faut i vårt samhälle, vare sig det gäller slapphet och kaos i skolorna och hemmen eller ökad brottslighet. Man skall gå till orsakerna, säger man, och så händer ingenting.

Nu är det dags att ta itu med både skolans och hemmens problem för barnens och samhällets skull, och därvid ompröva alla våra fördomar – ja just fördomar, för det är inte alls så säkert att gängse uppfattningar för dagen om hur det skall eller bör vara är bättre än den som var igår eller måste komma i morgon. Och här kommer värderingar och uppfostran in i bilden. I detta avseende har skolan ett större ansvar nu än någonsin, och i ännu högre grad om SIA-reformen blir verklighet.

Ett slags normlös låt-gå-mentalitet som bitvis hotar upplösa hemmen, skolorna och hela samhället och ineffektiverar arbete och utbildning och skapar leda och allmänt missnöje, håller på att slå rot i vårt samhälle. Den frambringa förvirring och samvetslös-

het, utan att egentligen ha stöd vare sig på höger- eller vänsterkanten i politiken. Det är en skruv nedåt, precis som populismen och den passiviserande kultur vi håller på att hamna i. Det är ett slags psykisk och social laissez-faire-liberalism utan motsvarighet i vare sig öst eller väst.

Utän normer och ideal kan ingen människa leva, inte heller ett samhälle, inte heller ett barn. Disciplin är ett fullt ord, men utan yttre och inre disciplin kan man inte nå resultat, aktivitet och harmoni.

Att Britt Mogård nu vill ta itu med normlösheten i skolorna väcker varmt bifall hos både lärare och föräldrar, det är så länge efterlängt. Men den låt-gå-politik som under sken av demokratiska ideal blivit sakrosankt, är inte så lätt att rubba på. De inom den statliga förvaltningens alla berörda myndigheter som sparkar bakut inför detta föregivna hot om fasthet och normer, och i andanom ser grymmare tiders "lag och ordning", hänvisas till den statliga utredningen "Lag och rätt i grundskolan", SOU 1973:26. Där påvisades hur mycket nyttigare för barnen både sträng och mild uppfostran är, än slapp och lynnig, som gynnar asocialt beteende och skapar tragedier för den enskilde liksom för samhället. Det viktigaste är, fann man, konsekvens, kontakt och kärlek – utmärkande för både den stränga och den milda uppfostran.

Mildhet och fasthet är ett gott ideal, helt i linje med läroplanernas aldrig uppnådda demokratiska mål. Det är på tiden att vi rannsakar våra hjärtan och njurar om det inte möjligen är den slappa och lynniga uppfostran som dominerar i skolorna och hemmen.

Den tilltagande normlösheten verkar stick i stäv mot de proklamerade demokratiska idealen. Hänsyn, omtänksamhet och plikt-känsla får vika för egoistisk nonchalans och hänsynslöshet.

Att blicka framåt

Enligt Statistiska Centralbyrån har klasskillnaderna numera försvunnit i vårt land. SCB delar upp befolkningen i sex socio-ekonomiska grupper, baserade på medborgarnas disponibla inkomster. Skillnaden mellan dem med högst respektive lägst disponibel inkomst är nu nere i 30 procent. Den ekonomiska klassutjämningen är ett faktum.

Det heter att kläderna gör mannen, men numera är det ytterst sällan man kan avgöra om det är en tjänsteman, arbetare eller direktör man möter på gatan eller ser utanför det egna fritidshuset. 90 procent av svenskarna har bostäder av modern standard och endast 17 procent har varken bil, fritidshus, båt eller husvagn. Klassmotsättningarna i sak har försvunnit.

Vad gör socialdemokraterna i detta läge? Jo, man försöker indoktrinera barnen genom arbetarrörelsens nya barntidning Småfolket. De små har förmodligen svårt att slita sig från familjens färg-tv och helt inse att omvärlden är full av stoff till klasskamp. Ytterst få skolbarn håller reda på om föräldrarna till deras kompisar är direktörer eller arbetare. Den unga föräldragenerationens jeans, skägg och träskor ger inget säkert tecken att tyda ens för de vuxna medföräldrarna, om de mot förmodan skulle döma sina barns vänner efter vilket yrke deras föräldrar har.

Men så här får det inte vara. Det måste ju finnas några klassmotsättningar att vårda åtminstone inför nästa val. Småfolkets redaktör letar därför upp en 90-åring, som uttalar sig i tidningens nr 3/1978 om hur det var under första världskriget. Han säger: "Det var ont om arbete i landet. Det var vanligt att de rika barnen, borgarnas barn, hånade de fattiga barnen därför att de inte hade så fina kläder."

Till yttermera visso anses detta vara sådana visdomsord att man citerar dem i tidningens pressrelease. I denna finner man

även ett citat ur en berättelse av Olle Höstrand i samma häfte. "Arbetar du åt min far? frågade Fredrik. – Ja, svarade gubben. – Då är du hans slav, sade Fredrik."

Det måste vara ont om argument när man behöver gå tillbaka till 1917 för att finna någonting som kan påverka barnen inom Unga Örnar. Att blicka framåt tycks i alla händelser inte vara aktuellt för socialdemokraterna.

En neutralitetens högborg

Sedan de socialdemokratiska sk folkrörelserna kom i rampljuset för ett par år sedan genom Erik Anners' bok "Den socialdemokratiska maktapparaten" har man från deras sida – där så varit möjligt – gått i skyddsställning genom att framställa sig som partipolitiskt neutrala.

Hyresgästernas Riksförbund har sålunda avstått från att officiellt delta i 1-majdemonstrationerna. Däremot fick man i samråd med arrangörerna med egna plakat och banderoller på sina håll. Därigenom kunde man i alla fall få både en propagandaeffekt för den egna rörelsen och diskret markera sin medverkan och lojalitet.

Den riktigt stora skälvan har drabbat PRO – den socialdemokratiska pensionärrörelsen. Där gör man förtvivlade försök att förneka vad numera alla intresserade vet, nämligen att organisationen är en järnhårt toppstyrd socialdemokratisk fångstapparat för röstfiske bland pensionärerna. Att den dessutom har vällovlige humanitära och sociala syften skall inte förnekas. Men den som följt dess tidning Pensionären, har lätt kunnat övertyga sig om att det ena goda inte odlas på det andra bekostnad.

Socialdemokraternas valledare vet mycket väl vad man gör när partitidningen Aktuellt sändes ut i en särskild propagandaupplaga på 400 000 ex till pensionärerna. Kanslichefen på PRO vet också hur viktigt det är att bemöta oroliga frågor om organisationens

partipolitiska neutralitet. I ett nr nyligen i pensionärstidskriften Välkommen besvarar han en dylik oroad frågeställare, som tydligen påverkats av ovannämnda bok om den socialdemokratiska maktapparaten på följande sätt:

"Signaturen 'För det rätta' har verkligen lyckats hamna helt fel. Han eller hon har inte upptäckt att PRO vid sin kongress nyligen valde en styrelse på 9 ledamöter (inte 7 som det står i insändaren), trots att han/hon konstaterat att Arne Geijer valts till ordförande. Kansliet i Malmö (flyttades till Stockholm vid årsskiftet) består inte alls av en ombudsman och en kassör, utan av fyra ombudsmän, en kassör, tre kontorister, en vaktmästare och en lokalvårdare samt för närvarande en extra kontorist."

Som en extra tröst till den frågande upplyser han: "Beträffande de 26 distriktsordförandena har signaturen även här förlitat sig till Anners' siffror och inte tänkt på att det under de senaste två åren valts åtskilliga nya ordförande i PRO-distrikten. Inte ens siffran för antalet konsulenter är den rätta. Det finns 19 och inte 14. I alla dessa sammanhang, vare sig det gäller att välja någon till ett förtroendeuppdrag eller att anställa någon inom organisationen, har inte vederbörandes partipolitiska hemvist undersökts och självklart icke funnits med som underlag vid bedömningen. Det avgörande har hela tiden varit vem som ansetts vara mest lämpad för uppdraget när PRO:s medlemmar i demokratisk ordning utsett sina representanter."

Kanslichefens ord skall naturligtvis inte betvivlas. Men eftersom av de 26 distriktsordförandena för två år sedan 24 ostridigt var socialdemokrater och 2 kommunister, skulle det vara intressant att få veta partifördelningen nu. Även konsulenterna, ökade till 19, vore det icke utan betydelse att få veta något om. För två år sedan var de 14, som då fanns, alla socialdemokrater. När nu inte kanslichefen kan svara på frågor om "veder-

börandes partipolitiska hemvist", kanske det i alla fall finns någon, som vet något i saken!

Kyrkan och försvaret

Tidskriften Vår Kyrka är en veckotidskrift, som utges av svenska kyrkans centralråd. Den kan alltså sägas vara officiellt organ för kyrkan, eller i varje fall kommer den närmast automatiskt att bli det, om det nya förhållandet mellan stat och kyrka går igenom. Nr 15 i år kan betecknas som ett temanummer om svenskt försvar.

Där märks bla en sympatiskt hållen intervju med general Lennart Ljung, som den 1 oktober tillträder som ny ÖB. De kristna och kriget är alltid ett känsligt ämne, och all hänsyn bör tas till dem som har verklig samvetsnöd inför ett eventuellt krigsdeltagande, även om det rör sig om försvar av det egna landet. Men, som general Ljung stillsamt tycks ha påpekat, det känns litet egendomligt med kristna som har varm förståelse för gerillakrig i Afrika medan de vill hindra att Sverige skall kunna försvaras.

En sådan kristen intervjuas i samma nummer av tidskriften. Han är pacifist, säger han, men när det gäller u-länderna understryker han att han "som kyrkligt och politiskt aktiv måste kunna kompromissa". Som deklaration är detta närmast uppfriskande i sin absurditet; vilken politisk riktning hr Bo Wirmark tillhör behöver man knappast vara tveksam om.

Ledaren i samma nummer är undertecknad av redaktören, Kjell Ove Nilsson. I ett antal punkter sammanfattar han tidskriftens åsikter i ämnet "Nedrustning - och omrustning!" Han anser sig tala för hela kyrkan. Han påpekar nämligen att de flesta av hans punkter funnits med "i den tidigare kyrkliga opinionsbildningen", tex i u-veckan. I fråga om denna vecka hänvisar vi till ambassadör Bo Siegbahns artikel i detta nummer av Svensk Tidskrift!

Redaktör Nilsson hävdar först att en minskning av vad han kallar "militärkostnaderna" i Sverige med 3 till 5 procent inte är blåögt orealistisk. Jämför med vad Siegbahn påpekar, att den socialdemokratiska alternativbudgeten i riksdagen inte föreslagit mer än 2 procent. I nästa punkt kräver Nilsson uttryckligt en inskränkning av krigsmaktens resurser. Det är åtminstone hederligt. Det är att klart säga ut att vi skall ha mindre möjlighet att försvara oss. De flesta nedrustare brukar påstå att vi kan försvara oss tillräckligt med mindre medel. Nilsson bortser samtidigt totalt från att vapen kan förslitas eller bli omoderna: vi skall enligt honom avstå från att skaffa fler vapen. Därför bör man sätta stopp för B3LA. Detta framförs alltså som ett kyrkligt krav.

Naturligtvis får vi inte heller exportera vapen. Det är omoraliskt. Cyniskt och omoraliskt är också att ta hänsyn till svensk industri, och Bofors nämns särskilt. Man kunde önska att denna hårda domare upplevt hur reaktionen var i Finland 1939, då man där äntligen fick skydd och hjälp av svenskt luftvärn från Bofors mot ryska bombanfall mot civilbefolkningen. I dag lär det vara på tal att Schweiz är intresserat av B3LA. Där, liksom de flesta av oss i Sverige, tror man att ett flygvapen behövs om olyckan av ett krig

skulle komma. Men hr Nilsson skulle säga nej också till ett schweiziskt köp. Hans moral, eller möjligen hans självtillräcklighet, utgör ett oöverstigligt hinder.

Att han pläderar för civilmotstånd i krig är helt stilenligt. För den som tänkt igenom saken är det annars något oförklarligt med den grymhet som ligger i sådana krav. De som vill försvara sitt land vid en fientlig invasion skall inte få lov till det. De skall stå och se på vad som händer. Hr Nilsson och hans meningsfränder må tänka sig att lägga sig framför stridsvagnarna och att därmed utöva moralisk påtryckning på motståndaren. Det är modigt tänkt; hr Nilsson är modigare än andra, det får man utgå ifrån. Så vet han också med sig att han står på en högre moralisk ståndpunkt.

Kyrkan har sin tidskrift. Den är, som framgått, illa skött. Det är farligt för kyrkan själv, om man bringas att tro att redaktör Nilsson talar för dess ledning när det gäller en så vital fråga som svenskt försvar. Att klaga över detta när man bara tillhör gräsrotterna tjänar inte mycket till. Men i kyrkans centralstyrelse måste dock finnas förnuftiga personer, som reagerar mot partipolitik – eller något värre – på den egna tidskriftens ledarsidor. Man kan bara önska att de måtte ingripa, och göra det snart.